

Sokan és sokféle módon próbálják meg értelmezni mostanság , hogy mi a dolga a Nemzeti Színháznak. Sokan beszélnek arról, hogy a hagyományos és a modern erővonalak milyen módon élhetnek együtt.

Lényegét tekintve mégis nagyon kevesen tudják megfogalmazni, hogy mit jelent egy hagyományos, a történelmi időkbe visszanyúló kultúra és a mai, kortárs látásmód ötvözete.

Azt hiszem, kevésbé létezik megfelelőbb válasz, mint Fukui Yusuke képei.

Amikor először láttam egy képét, teljesen véletlenül, szó szerint megállított. Valahogy arra kényszerített, hogy ne felbolydulva és korszakunkra jellemző hisztériával próbáljam meg minél nagyon intenzitással és minél rövidebb időn belül befogadni a látványt, hanem mint egy felfelé irányuló mutatóujj, azt mondta, szervusz, ki vagy, és ne rohanj el, nézz meg, ez én vagyok.

Valahogy megállt a pillanat, amikor először találkoztam ezekkel a lefelé húzott gafit vonalakkal.

Ósiség és mégis kortárs megértés áradt a képből. Valami letisztult béke és tudás, egy másik tudással ötvözve. A mában való létezés tudásával.

Yusuke képei kortárs képek. Ott van bennünk a 45 utáni képzőművészet ismerete, tudása. Ott van bennünk a minimal – art ismerete, de ott van bennünk a konsturktivitás tudása is. És mégis van bennük valami abból az ezer éves kultúrából, amit Yusuke hazájából hoz. Persze most nem tudom, hogy egy japán festő esetében mennyire esztétikai kategória az, hogy ő japán festő. De mostanság, amikor nálunk nagyon sok szó esik arról, hogy ki igazi magyar művész, és ki képviseli a magyar kultúrát, fontos tanulság Yusuke, aki itt él már nagyon hosszú ideje és magyar festő, miközben minden képén japán festő. Magyarul, a kultúrát, bárki bárhova keveredik és bármennyire is „kozopolita” művésszé válik, a saját kultúráját soha semmilyen körülmények

között nem tudja elhagyni és elveszíteni. Mindig és minden helyzetben és minden művén ő magyar vagy éppen japán marad.

Yusuke bátor művész. Mer csendes lenni ebben a nagyon zajos világban, mer érzelmes lenni ebben a kemény világban és mer kereső – kutató lenni ebben a csak tutira szabad menni világban. Meri, hogy csak egy leheletnyi folt vagy vonal jelezze a gondolat irányát, vagy egy felhőnyi elmosódás mutassa az érzelmet. Hogy nem akar mindenáron akarni. Meri vállalni, hogy „csak” van, meri vállalni ezt a finom és valós létezést, azt, hogy vagyok, itt vagyok, vagy ott vagyok – Japánban – , de vagyok, és végül is ez jó.

Lásd, hogy Neked is jó.

Mert jó. Jó csendben lenni. Jó csendben nézni egy képet.

Jó csendben nézni befelé. És akkor már lehet, hogy tényleg csak ezek a finom rózsaszínek maradnak vagy alakulnak a kinti sötét és durva valóságból. Mert ha bent béke van, akkor kint is béke van.

Még ha nem is.

De lehet.

Csendesen, igazul, ember módjára.

Mint egy lefelé húzott végtelenül bonyolult és egyszerűségében végtelen vonal a papíron.